

je toto: „Počuj, Izrael, Pán, náš Boh, je jediný Pán. Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily!“ Druhé je toto: „Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého!“ Iného, väčšieho prikázania, ako sú tieto, niet.“ Mk 12, 28-31

Starý otec sa sklonil

k päťročnému vnúčikovi a pobožkal ho na dobrú noc. Dieťa si hneď tvár utrelo. „Prečo to robíš, miláčik?“ – pýtala sa ho mama. „Keď ťa niekto pobožká, netreba si bozk zotierať.“ „Mamina,“ vysvetľovalo dieťa, „ja si bozk nezotieram, ale vtieram dovnútra.“

Milovať znamená prijať Boží bozk a votrieť si ho do srdca. Vedome sa rozhodovať pre lásku...

Láska – to je rozhodnutie. Denné. Verné. Oddané.

Znamená to vkladať iným vlastné srdce do dlane.

Láska – to je požehnanie. Mocné. Nežné. Pohľadí.

Znamená to rád sa túliť v pevnom Božom objatí.

Láska – to je odhodlanie. Líubiť. Vážiť si. A ctieť.

Znamená to v každom spore zabudnúť a odpustiť.

Láska – tá je o pokore. Tichá. Vzácna. Poradí.

Znamená to občas hrávať druhé husle v úzadí.

Láska – to je hľadať Boha. V každom. Stále. Aj stokrát.

Znamená to dávať cítiť, že milu-

jem a mám rád.

Sobota 13.3.

Tým, čo si namýšľali, že sú spravodliví, a ostatnými pohrdali, povedal Ježiš toto podobenstvo: „Dvaja ľudia vstúpili do chrámu modliť sa. Jeden bol farizej, druhý mýtnik. Farizej sa postavil a takto sa v sebe modlil: ‚Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia: vydierači, nespravodlivci, cudzoľožníci alebo aj ako tento mýtnik. Postím sa dva razy do týždňa, dávam desiatky zo všetkého, čo mám.‘ Mýtnik stál celkom vzadu a neodvážil sa ani oči k nebu zdvihnúť, ale bil sa do prs a hovoril: ‚Bože, buď milostivý mne hriešnemu.‘ Hovorím vám: Tento odišiel domov ospravedlnený, a nie tamten. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.“ Lk 18, 9-14

Bol raz jeden veľmi krátkozraký starček. Mal však v sebe toľko guráže, že sa považoval za odborníka na umelecké diela. Jedného dňa navštívil s niekoľkými priateľmi múzeum, no pri vchode zakopol a rozbili sa mu okuliare. A tak nevidel dobre na obrazy a nevidel ani to, čo je na nich namalované. To mu však nezabránilo chváliť sa svojimi znalosťami. Len čo sa ocitli pred expozíciou, začal kritizovať rôzne vystavené diela. Zastal pred tým, čo považoval za vyobrazenie celého tela a nadradeným tónom vykladal: „Rám je pre tento obraz absolútne nevhodný. Muž je

oblečený veľmi všedne, až nedbalo. Autor sa dopustil neodpustiteľnej chyby, keď si zvolil pre túto malbu taký nevkusný a umazaný objekt. Toľký nedostatok ohľaduplnosti voči návštevníkom.“ Starček pokračoval vo svojom táraní, ústa sa mu nezatvorili, až kým k nemu diskretné nepodišla jeho manželka. Nenápadne mu šepla do ucha: „Drahý, stojíš pred zrkadlom.“

Keď prídem za Bohom do svojho vnútorného chrámu a postavím sa pred zrkadlo jeho pohľadu, čo vidím? Stojím na strane tých, čo si namýšľali? Čo sa chvália vonkajškom a posudzujú iných? Mal by som prísť a pokľaknúť, a spolu s mýtnikom prosiť o ospravedlenie za všetky okamihy, kedy som dal prednosť, kedy som si o sebe veľa namýšľal. Prísť – a požiadať Boha o pomoc. Pokora chce totiž odvahy. Neotáľať s priznaním svojich chýb.

Pôstne listy ^{tretí TÝŽDEŇ} 2021

Farnosť svätého Jozefa Robotníka - SALEZIÁNI NOVÁ DUBNICA

*3. pôstna nedeľa
7.3.2021*

Zákon Pánov je dokonalý, osviežuje dušu. Svedectvo Pánovo je hodnoverné, dáva múdrosť maličkým. Rozhodnutia Pánove sú správne, potešujú srdce.

Prikázania Pánove sú jasné, osvecujú oči. Bázeň pred Pánom je úprimná, trvá naveky. Výroky Pánove sú pravdivé a všetky spravodlivé. Vzácnejšie sú než zlato, než veľký drahokam, sladšie sú než med, než medové kvapky z plástu. Ž 19

Keď sa v myšlienkach vraciam do detstva, jednou z najživších spomienok sú návraty môjho otca z práce o pol siedmej večer. Ja a môj brat sme vždy čakali, ako bude zo žartu dlho zvonieť pri dverách, až kým mu jeden z nás dvoch nepríde otvoriť. Zvyčajne sme boli v kuchyni a robili sme si úlohy alebo sme pozerali televíziu, nadšené sme kričali. Zleteli sme dole schodmi, otvorili sme dvere dokorán a on vtedy povedal: „Hej, kde ste toľko?“ Keď sa vracal domov, bola to tá najkrajšia chvíľa z celého dňa. Potom mám ešte jednu spomienku, ktorá sa mi neustále vracia. Spája sa s jeho každodenným zvykom pri

večeri. Všetci spolu sme si posadali k stolu a on potom objal mamu okolo pliec a povedal: „Viete vy dvaja, že máte tú najlepšiu mamu na svete?“ Túto vetu s obľubou opakoval každý večer. Zvyky sú cvičením srdca.

iných. Cez optiku lásky sa dokážem učiť novému a pravdivému pohľadu, zamerať sa na podstatné veci. Je to láska, ktorá objíma, trvalo a oddane. Nebojme sa byť toho súčasťou. Nemajme strach cvičiť sa

Boh je Otec, ktorý srší láskou. Ktorý trpezlivo čaká, s ponukou domova, rodinnosti, prijatia. A keď sa odhodláme otvoriť mu dvere dokorán, s úsmevom sa pýta, kde sme toľko trčali. A hlavne – učí nás zvykom lásky. Tá je totiž najkrajším Božím zákonom. Láska, ktorá pozýva stretať sa s milovaným, dozrievať pri ňom. Láska, ktorá je osviežením, nádychom, privádza k nadšeniu. Prináša schopnosť rozhodovať sa pre to, čo je správne, pozýva potešovať

v láske. „Zvyknime“ si aj my milovať Božím srdcom.

Rondelok 8.3.

„Chod’ a okúp sa sedem ráz v Jordáne, potom ti telo ozdravie a budeš čistý!“ Námán sa nahneval a odišiel so slovami: „Myslel som si, že vyjde ku mne, bude vzývať meno Pána, svojho Boha, rukou sa dotkne malomocného miesta a uzdraví ma. Obrátil sa a s hnevom odchádzal. Tu pristúpili k nemu jeho sluhovia a povedali mu: „Keby ti prorok rozkázal veľkú

vec, iste by si to urobil. O to skôr tak urob, keď ti povedal: „Okúp sa a budeš čistý.“

2 Kr 5, 10 - 13

Ktosi sa sťažoval lekárovi: „Pán doktor, všetko ma bolí. Keď sa dotknem hlavy, bolí ma to. Keď sa tu dotknem brucha, zabolí ma to. Ak si prejdem rukou po kolenie, aj to ma bolí a presne tak ma bolí aj noha. Čo mám robiť? Ako sa zbaviť tej bolesti?“ Lekár pacienta dôkladne prezrel a povedal mu: „Vaše telo je v úplnom poriadku. Máte zlomený iba prst na ruke.“

Ak vnímam iba rozmerom zlomeného prsta, sú pre mňa problémom všetky skutočnosti, okamihy aj ľudia okolo mňa. Sťažujem sa na bolesť malomocného miesta a na všetko reagujem hnevom, zatrpknuto. Tu je však ponuka oveľa viac, než len uzdravenie tela! A to urobiť rozhodnutie. Vykročiť na cestu očistenia. Zistiť, čo je vo mne tým slabým miestom – či ním nie je práve predstava a očakávanie na Boha, na jeho konanie v mojom živote. Očistiť sa znamená nediktovať Bohu svoje

riešenia, ale byť Boží celou bytosťou. Nie len časťou, nie len predstavou celistvosti, ale celým vyznaním seba – nadše-

ním, hľadaním, túžbou. Nečakať, že Boh „vyjde, dotkne sa a uzdraví“, ale sám urobiť ten prvý krok k nemu, „okúpať sa a byť čistý“ - zdôveriť sa, odhaliť mu všetko, čo tebou hýbe, odhodiť pýchu, uznať úprimne slabosti a chyby. Pritúliť k nemu nie vonkajšok, ale vnútro. Tak môže vstúpiť do všetkých zákutí a urobiť z nich miesto hojnosti.

Utorok 9.3.

Peter pristúpil k Ježišovi a povedal mu: „Pane, koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem ráz?“ Ježiš mu odpovedal: „Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiatšedem ráz. Preto sa nebeské kráľovstvo podobá kráľovi, ktorý sa rozhodol vyúčtovať so svojimi sluhami. Keď začal účtovať, priviedli mu jedného, ktorý bol dlžen desaťtisíc talentov. Ale pretože nemal skadiaľ vrátiť, pán rozkázal predat'

jeho aj jeho ženu aj deti i všetko, čo mal, a dlh splatiť. Vtedy mu sluha padol k nohám a na kolenách ho prosil: „Pozhovej mi a všetko ti vrátim.“ A pán sa nad sluhom zľutoval, prepustil ho a odpustil mu aj dlžobu. No len čo ten sluha vyšiel, stretol sa so svojim spolusluhom, ktorý mu dlhoval sto denárov. Chytil ho pod krk a kričal: „Vráť, čo mi dlhuješ!“ Mt 18, 21-28

V jedno daždivé popoludnie uhnala autom po jednej z hlavných ulíc mesta žena. Bola sústredená, lebo cesta bola mokrá a šmykľavá. Zrazu dieťa, ktoré sedelo vedľa nej, povedalo: "Vieš, mama, premýšľam o jednej veci." Matka bola zvedavá, čo sa v tej hlavičke sedemročného dieťaťa objavilo. "Na čo myslíš?" "Dážď," začalo vysvetľovať, "je ako hriech a stierače sú ako Boh, ktorý zotiera naše hriechy." Keď matka premohla prekvapenie, spýtala sa: "Všimol si si, že stále prší? Čo to podľa teba znamená?" Dieťa nezaváhalo ani na chvíľu a povedalo: "My stále hrešíme a Boh nám stále odpúšťa."

Autor Adam Szustak v jednej zo svojich kníh uvádza: „Jeden talent sa rovná približne 36 kilogramom zlata – ten sluha teda dlhuje svojmu pánovi 360 000 kilogramov zlata.“ Zároveň sa pýta: „Ak mohol pán požičať

sluhovi takú nepredstaviteľnú sumu, koľko musel vlastniť on sám? Sluha nedlhuje trochu. On dlhuje všetko...“ To je silná myšlienka! Máme do daru veľkosť Božej štedrosti, je tu Boh, ktorý nám dáva celú svoju lásku, ktorý tak veľmi miluje, že nežiada dlh vrátiť - a my nemilujeme ani na 100 denárov. „Odpúšťam, ale nezabúdam“ – toľkokrát už to zaznelo z našich úst! Tvrdíme, že odpúšťame, no stále v sebe nesieme krivdu a chceme ju v patričnej chvíli pripomenúť tým, ktorí nás zranili. Namiesto vďačnosti za odpustenie stále chytáme pod krk, namiesto priateľského podania rúk na znak pokoja odpúšťame iba na dva prsty. Boh však pozýva stať sa stieračom - gestom odpustenia, lásky, zľutovania.

„Pane, koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem ráz?“ Ježiš mu odpovedal: „Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiatšedem ráz.“

Streda 10.3.

Len dávaj veľký pozor na seba a na svoju dušu a nezabudni na

veci, ktoré si videl na vlastné oči, nech nevymiznú z tvojho srdca cez celý tvoj život. Dt 4, 9

Práve sa začal školský rok. Nová pani učiteľka náboženstva vošla do triedy. Pozrela sa na žiakov – a usmiala sa. „Vy

sa môžete smiať?“, reagovali s údivom žiaci. Zostala trochu zaskočená a nechápavo na nich hľadela. „Prečo vás to tak prekvapuje?“ spýtala sa. „Lebo tá pred vami sa na nás v živote neusmiala. Mysleli sme si, že si to Boh neželá.“

Je smutné, ak je moja viera tvrdá a zraňuje. Keď Boh tvoril človeka, tvoril ho na svoj obraz – tvoril a tešil sa z toho! Díval sa na všetko stvorenie a spokojne zhodnotil: „Je to dobré.“ Ak hľadám jeho obraz v sebe, nachádzam radosť, poznávam, že Boh nie je Bohom smútku. Túžim, aby som si s Ním tvoril v živote pekné zážitky, učí načúvať, ale i počuť. Učí ma trpezlivo čakať, prenechať mu iniciatívu, v slobode vytvárať priateľstvá. Učí ma tešiť sa z malých vecí, venovať sa skutkom lásky. Učí ma smiať sa, nie pohabo, ale s nadhľadom. To neznamená, že ma všetky smútky obídu, ale že mi Boh v nich ponúka vďačnosť, nehu i láskavosť úsmevu. Aby som vytváral vzácné vzťahy a okamihy a svedčil tak o pravej radosi.

Štvrtok 11.3.

Čujte dnes jeho hlas: „Nezatrvdzujte svoje srdcia...“ Ž 95, 8

„**Boh je v našom srdci, aby ti povedal, že máš byť dobrý,**“ napísalo si dievčatko na katechizme do zošita. Katechétka sa ho pýtala: „A ak ho dievčatko nepočúva?“ Dievčatko vytreštilo oči a povedalo: „Boh to opakuje.“

Jeden priateľ mi raz povedal krásnu myšlienku: „Ľudia vpísaní do srdca s ním dokážu robiť divy. Veru, ľudia sú v srdciach.“ Myslím, že toto platí aj o Bohu. Najmä o Bohu! Túži byť vpísaný, vytetovaný v mojej hrudi, nezmazateľný, lebo v tom jeho Božom srdci takým už dávno som. A vie, že ak sa mu plne otvorím, dokáže vo mne robiť divy. Preto sa mi stále prihovára.

Rozoznávam tvoj hlas, Pane? Snažím sa nachádzať ťa, túžim ťa počuť? Lebo počúvať tvoj hlas znamená brať ťa vážne, Bože. Neotáčať sa chrbtom k sviatostiam, k Eucharistii, ale pravidelne mať hlad po Tebe. Začínať v stretaní s tebou, odložiť bokom všetku nadutosť, prichádzať s pokorou. Túžiš, aby som svoje srdce približoval k tomu tvojmu, lebo je plné milosrdenstva. Opakuješ mi: „nezatrvdzuj sa“, a tým ma pozývaš zbrusovať svoje hrany. No mne ešte stále príčasto záleží na ľudskom hodnotení, na slovách a mienke iných. A nie vždy to viem prijať, lebo ma zraňuje. A ty, plný nehy, mi dennodenne opakuješ. „...v tú noc, keď (som) bol zradený, vzdával (som) vďaky...“ „Do dlani som si ťa vryl“, si drahý mojim očiam“...

Piatok 12.3.

Jeden zo zákonníkov pristúpil k Ježišovi a spýtal sa ho: „**Ktoré prikázanie je prvé zo všetkých?**“ Ježiš odpovedal: „**Prvé**